

PRAKTIJKPERIKEL

DE ANDERE KANT

Soms is het uiterst leerzaam, en frustrerend, de zorg vanaf de andere kant te ervaren. Ik rond over enkele maanden mijn opleiding tot medisch specialist af. Mijn vader lijkt een netvliesloslating te hebben. Bezoek 's avonds laat aan de hap levert een snelle doorverwijzing op naar de naastgelegen SEH van een groot perifeer topklinisch ziekenhuis. Aldaar wordt de diagnose bevestigd en, na met de achterwacht te hebben overlegd, contact gezocht met een academisch ziekenhuis. Daar moet uiteraard ook weer eerst contact plaatsvinden met de achterwacht. Er wordt akkoord gegeven voor overname, patiënt mag zich 's ochtends melden in dat grote academische ziekenhuis. De spoedsetting wordt benadrukt, evenals de noodzaak zoveel mogelijk plat te liggen. Ja, ook in de eigen auto naar huis en de volgende ochtend naar het academisch ziekenhuis (over de praktische kant en de veiligheid daarvan zullen we het hier maar even niet hebben).

Aanmelden daar gaat bij een zuil met een identiteitsbewijs. Foutmelding. O, u bent nog niet bekend in dit ziekenhuis? Dan moet u eerst naar de inschrijfbalie. Tientallen meters lopen. Met enige traagheid worden daar de nodige gegevens ingevuld. Een patiëntenummer is onderweg. Terug naar de poli. Aanmelden via weer een zuil. 'U heeft geen afspraken vandaag...'. Na even zoeken in de overigens prachtige nieuwe poligangen (doolhof) vinden we dan toch iemand in wit uniform. 'Komt u maar even in deze kamer zitten.'

We hebben die dag nog heel vaak moeten zeggen dat het dringende advies van de oogarts 'plat liggen' was, dus of dat a.u.b. mogelijk gemaakt kan worden.

Een klein uur later krijgen we de boodschap dat dit academische ziekenhuis ondanks de aangemelde komst en deze spoedindicatie geen plek heeft, op zijn vroegst over drie dagen. Op naar het volgende ziekenhuis. Waar het circus weer van voren af aan begint. 'Deze formulieren moet u invullen, u kunt daar zitten', aldus de niet erg vriendelijke dame achter de balie. Als mijn vader dan eindelijk weer ergens op de juiste zij op een bed mag liggen komt de verpleegster. 'Zo meneer, draait u maar even naar mij toe, dan gaan we wat controles doen.'

Waar is de menselijkheid gebleven? Waarom zijn we ooit de zorg in gegaan? Moeten we wel streven naar alleen maar grotere ziekenhuizen? Levert dat echt betere zorg voor de patiënt? Zullen we proberen allemaal iets meer voor de patiënten te zorgen? Was dat 'zorgen voor' niet waarom we een vak in de zorg gekozen hebben?

Heeft u ook een perikel?
Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl